

σωτα. καὶ τοι γε ἤρχη δι-
 χάρις καὶ ἐλεήμων ὁ ὑπο-
 θέσθαι πρόσωπον, καὶ πα-
 ρεξετάσωντα τὸ ἐκείνης δι-
 καιοσύνη τῆ φιλανθρω-
 πία τῷ θεῷ, δείξαι τὸ ἰχὺν
 τῆ δειήσεως. εἰ γὰρ ἀνθρώπος
 χρηστὸς καὶ πεῖρα ὁ ἡμέρωσ
 δέχεται σου ἰκετηρίαν
 προσάγοντας, πόσω μάλ-
 λον ὁ θεός, ἔτι μέγιστος τῆ
 φιλανθρωπίας ἔτι μόνον τῆ
 ἡμετέραν ὑπερβαίνει δι-
 άνοϊαν, ἀλλὰ καὶ σου ἀγ-
 γέλους αὐτῆ; ἤρχη μὲν οὐκ,
 ὅπερ ἔφλω, δικαίως πρό-
 σωπον ὑποθέσθαι κελίς· νῦν
 ἢ ὠμὸν καὶ ἀσεβῆ καὶ μι-
 σάνθρωπον εἰσάγει κελίω,
 ὅτι μὲν τῶ ἄλλων ἀνήμε-
 ρον, ἐπὶ ἢ τῶ δεομένων χρη-
 στὸν ἢ πεῖρα, ἵνα μάθης, ὅ-
 τι πᾶσα δέησις ἢ φύσιν πο-
 νηρῶν εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον
 ὑπιστάται ῥαδίως.

Τίν ὁ οὐκ ἔνεκα τῷ το
 πεποίηκεν ὁ Χριστός; ἵνα μη-
 δεὶς ἀγνοῇ τῶν ἀπάντων

et clementis cuiuspiam
 personam inducere; ut e-
 ius iustitia, si cum divi-
 na clementia conferre-
 tur, vim precatationis o-
 stenderet. Etenim si vir
 bonus, et mitis eos huma-
 niter excipit, quod ad se sup-
 plices veniunt; quanto
 magis excipiet Deus, cu-
 ius benignitatis magni-
 tudo non modo mentem no-
 stram, sed ipsos angelos
 fugit? Satis igitur fuit, ut
 modo dicebam, iusti iudi-
 cis personam proponere.
 iam vero iudicem cru-
 delem, impium, inhumana-
 num inducit; in alios quod
 immitem, inobsecrantes
 certe benignum, ac facile;
 ut intelligas oratione,
 naturam vel improban-
 ad lenitatem clementi-
 amque traduci.

Quorsum igitur
 Christus id fecit? ut ne-
 mo esset omnium, quod vim

C. 2

pre-